

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ (*).

Λέγεται ὅτι τὰ κάτωθι εἶναι γεγραμμένα ἐπὶ λιθίνῃς πλακῶς διατηρουμέναις.

Α. « Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός· οὐκ ἔστιν ἄλλος Θεός· πλὴν ἐμοῦ, ὁ δὲ Μωάμμεθ εἶναι ἀπόστολός μου.

» Ὅστις ἀφισρούται εἰς τὸ παρ' ἐμοῦ πεπρωμένον, ὑπομένει εἰς τὰς παρ' ἐμοῦ πληγὰς, εὐγνωμονεῖ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις μου καὶ δέχεται ἀγογγύστως τὰ κρίματά μου, ἐκεῖνον ἔγραψα ἐν τῇ βίβλῳ τῶν πιστῶν καὶ θέλω ἐγείρει τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως μετὰ τῶν ὁσίων. Ὁ μὴ ἀφισρούμενος εἰς τὸ παρ' ἐμοῦ πεπρωμένον, μηδ' ὑπομένων εἰς τὰς παρ' ἐμοῦ πληγὰς, ὁ ἀγνωμονῶν πρὸς τὰς εὐεργεσίας μου καὶ μὴ δεχόμενος ἀγογγύστως τὰ κρίματά μου, ἐκεῖνος ἂν ἐκλέξῃ ἄλλον Θεόν. »

Β. « Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τοῦ εὐσπλάγχχνου, τοῦ οἰκτιρμονοῦ, παρὰ Μωάμμεθ τοῦ ἀποστόλου αὐτοῦ πρὸς τὸν Καίσαρα τῆς Ῥωμαϊκῆς χώρας.

» Εἰρήνη ἐπὶ τὸν πορευσάμενον τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, τὸν πιστεύσαντα εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν ἀπόστολον αὐτοῦ τὸν πρεσβεύσαντα ὅτι οὐκ ἔστι Θεός ἄλλος πλὴν τοῦ ἑνὸς καὶ μόνοι Θεοῦ, ὅτι οὗτος οὐδὲ φίλην ἐκτήσατο, οὐδ' υἱόν, καὶ ὅτι ὁ Μωάμμεθ εἶναι δούλος καὶ ἀπόστολος αὐτοῦ.

» Εὐζάμενος τῷ Θεῷ (ὅπως φωτίσῃ δηλ. τὸν πρὸς ὃν ἡ ἐπιστολὴ) σὲ προσκαλῶ εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν ὅπως σωθῇς. Εἰμὶ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ ἐφ' ὅλων ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων, « ὅπως νοθεύω πάντας τοὺς ζῶντας καὶ ἐλέγξω τοὺς ἀσεβεῖς. » (ἐκ τοῦ κορανίου). Ὁ ὑμεῖς οἱ κάτοχοι τῶν γραφῶν (Χριστιανοὶ καὶ Ἰουδαῖοι) ἔλθετε εἰς λόγον εὐθὺν μεθ' ἡμῶν. Ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν ἢ ἓνα Θεόν, καὶ οὐδένα ποιούμεν συνεταῖρον αὐτοῦ. Ἄς μὴ παραδεχθῶμεν κυρίους ἄλλους πλὴν αὐτοῦ. Διό, ὅν ἐπιστραφῇτε, εἰπατε « πρεσ- » βεύομεν τὴν ἀληθινὴν πίστιν ». Ἄν ἀποποιηθῇτε, ἔστω ἡ μερίς ὑμῶν μετὰ τῶν ἀσεβῶν. »

ΠΑΝΤΗΣΙΣ.

Γ. « Πρὸς Ἀχμέτ τὸν ἀπόστολον τοῦ Θεοῦ, παρὰ

(*) Τὴν δημοσίευσιν ἢ μὴ τοῦ ὑπὸ στ. Γ. ἐγγράφου ἀφί-
νω εἰς τὴν ὑμετέραν διάκρισιν. Εἶναι ἀληθῶς περίεργον,
τόσση περίεργον, ὥστε πιθανόν οἱ μὲν νὰ τὸ προσδάλωσιν
ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, ἄλλοι δὲ νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι ὁ βυζαντι-
νὸς αὐτοκράτωρ εἰρωνεύετο. Κατὰ δυστυχίαν, ἂν δὲν μετὰ
θάνῃ ἡ μνήμη, ὁ αὐτοκράτωρ αὗτος εἶναι ὁ Ἡράκλειος,
ὅστις, λέγουσι τὰ χρονικά, περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου ἐξώκει-
λεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀρειανῶν, αὕτη δὲ μετὰ τῆς τῶν Νε-
στοριανῶν ἐπικρατεῖ εἰς τὸ κοράνιον, ὅπως ἐν μέρει φαίνα-
ται καὶ εἰς τὸ ὑπὸ στοιχ. Δ. Αὕτη ἡ περίστασις καθιστᾷ
πιθανὴν τὴν γνησιότητά τοῦ ἐγγράφου.

τοῦ Καίσαρος τῆς Ῥωμαϊκῆς χώρας, τοῦ πιστεύοντος
τὸν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας.

« Ἀφίχθη ἡ ἐπιστολὴ σου μετὰ τοῦ ἀπεσταλμέ-
νου σου. Ὁμολογῶ ὅτι σὺ εἶσαι ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ·
σ' εὐρίσκομεν γεγραμμένον καὶ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ
Εὐαγγελίῳ ὡς συνάρχον τοῦ Ἰησοῦ, υἱοῦ τῆς Μαρίας.
Προσεκάλεσα τοὺς Ῥωμαίους νὰ πιστεύσωσιν εἰς σέ,
οὔτοι δὲ ἀποποιῶνται. Ἄν ὑπήκουον, θὰ ἦτο ἐπ' ἀ-
γαθῷ αὐτῶν. Ἀσμένως θὰ ἤρχόμην παρὰ σοὶ ὅπως
σοὶ δουλεύσω καὶ πλύνω τοὺς πόδας σου· ἐξέσωσο. »

Δ. « Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τοῦ εὐσπλάγχχνου κτλ.
παρὰ Μωάμμεθ τοῦ ἀποστόλου αὐτοῦ πρὸς Νετζα-
σῆ τὸν βασιλέα τῆς Ἀβυσσινίας. Εἰρήνη ἐπὶ σέ καὶ
εὐλογία, « ὁ δὲ Θεός ὁ ἅγιος, ὁ βοηθός, ὁ ἀντιλή-
πτωρ » κ.τ.λ. (ἐκ τοῦ κορανίου). Ὁμολογῶ Ἰησοῦν
τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας πνεῦμα καὶ λόγον Θεοῦ, ὃν
συνέλαβεν ἡ Παρθένος ἡ καλὴ καὶ ἀκήρατος. Ἐπλα-
σε δὲ αὐτὸν (ὁ Θεός) ἀπὸ τοῦ πνεύματός του καὶ
ἐνεφύσησεν εἰς αὐτόν, ὡς ἔπλασε τὸν Ἀδάμ· ἰδίαις
χερσὶ καὶ ἐνεφύσησεν εἰς αὐτόν. Σὲ παρακαλῶ (νὰ
πιστεύσῃς) εἰς ἓνα μόνον Θεόν ἄνευ συνεταῖρου· νὰ
ὑπακούῃς ἀείποτε εἰς αὐτόν, νὰ μοὶ ἀκολουθήσῃς,
νὰ πιστεύσῃς εἰς ἐμέ καὶ τὸν ἐλθόντα πρὸς με. Ἐγὼ
εἰμὶ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ. Ἴδου πέμπω πρὸς ὑμᾶς
τὸν ἐξάδελφόν μου Γικφάρ μετὰ τινος τῶν Μου-
σουλμάνων. Ἄμα ἀφίχθῶσιν οὔτοι (εἴη αὐτοῖς ὁ πλοῦς
εἰς ἀναψυχὴν) προσκαλουμέν· σέ τε καὶ τὸν στρατὸν
σου (νὰ πιστεύσῃτε) εἰς τὸν Θεόν. Ἴδου ἐγνωστοποίη-
σα καὶ ἐνουθέτησα· δέχθητε τὴν νοθεσίαν μου, καὶ
εἰρήνη ἐπὶ τὸν πορευσάμενον τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας.

Σ. τοῦ Μ. Ὁ βασιλεὺς, τοῦ ὁποῦ τὴν ἀπάντη-
σιν δὲν εὐκαιροῦμεν νὰ μεταφράσωμεν ἀπέφυγε
τοῦ ν' ἀποφανθῇ κατηγορικῶς περιορισθεὶς νὰ πέμ-
ψῃ τῷ ἀγύρτῃ δῶρον δύο καλὰς θεραπαινίδας.

Δ. ARGENTIS.

Ἰσμηλίον τὴν 6 Ἀπριλίου 1862.

Κύριε Συντάκτα τῆς Παρθώρας,

Εἰς τὸ 270 φυλλάδιον αὐτῆς ἀνέχωναι πρὸ ἡμε-
ρῶν γνώμην τινὰ, ἣν ὁ ἐντιμὸς συμπολίτης μου Κύ-
ριος Σταῦρος Μενδωνίδης ἐξέφερεν ἐπὶ διατριβῆς τι-
νος, καταχωρισθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4096 φύλλῳ
τῆς ἐφημερίδος ἡ « Ἐλπίς » καὶ προτεινούσης τὴν
παραδοχὴν στοιχείων τινῶν ἐν τῷ ἑλληνικῷ ἀλφα-
βήτῳ πρὸς ἑκφρασίαν διαφόρων ξενικῶν φθόγγων.

Οὐδὲλως πρόθεσιν ἔχω νὰ κηρυχθῶ ὑπὲρ τῆς
μιας ἢ τῆς ἄλλης ιδέας τῶν ἐντίμων διατριβογρά-
φων, διότι καὶ ἐγὼ, ὡς μετριοφρονῶν ὁμολόγησα
εἰς ἐξ αὐτῶν, οὐδεμίαν ἀξίωσιν δύναμαι νὰ ἔχω ἐν

τῇ ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ· περιορίζομαι μόνον νὰ εἶπω ὅτι ὁ ἐν τῇ Ἑλπίδι περὶ τῶν ξενικῶν φθόγγων πραγματευθεὶς κύριος, προτείνων λατινικά τινα στοιχεῖα (τῶν ὁποίων τὴν καταγωγὴν ὡς ἐθνικὴν καταδεικνύει), ὀλιγωτέρας εὐθύνης ἐπιλαμβάνεται ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῶν ἀρμοδίων κριτῶν, παρὰ ὃ ἐντιμὸς συμπολίτης μου κύριος Μενδωνίδης, ὅστις διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς δασείας ἐπὶ τοῦ Π. Σ. Τσ. Δ. Τ. Γ. Ζ. Τζ. Ε, σχετίζει μὲν τὸ πνεῦμα τοῦτο καὶ μὲ ἄλλα, ἐκ τὸς τοῦ ρ, σύμφωνα, ἀλλ' ἐνοχλεῖ μεγάλως τὸ πρὸ αἰώνων πολλῶν συνταχθὲν καὶ παγιωθὲν ἤδη γραμματικὸν σύστημα. Λέγων ταῦτα δὲν ἐννοῶ ποσῶς, ὅτι ἡ ἐν τῇ Ἑλπίδι ἐκφρασθεῖσα γνώμη εἶναι προτιμότερα, διότι καὶ αὕτη, μὴ εἰμποροῦσα νὰ καταστήσῃ τὰ ce, che, g. καὶ j, προφερτὰ εἰς χεῖλη ἑλληνικά, ἀδυνατοῦντα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ προφέρωσι δασέως, ἀποδίδει σχεδὸν περιττή.

Τελευτῶν τὴν προῦσαν, λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ προσθέσω ὅτι, ἂν οἱ ξένοι, πρὸς τοὺς ὁποίους διακείμεθα πιστωταὶ καὶ οὐδόλως χρεῶσται λέξεων, οὐδέποτε συνελογίσθησαν νὰ παραδεχθῶσι ἑλληνικά στοιχεῖα πρὸς ἑκφρασιν ἑλληνικῶν φθόγγων, καὶ περιωρίσθησαν, μόνον γράφοντες οὐχὶ καὶ προφέροντες τὸ ἡμέτερον Θ διὰ τοῦ th, τὸ εὐ διὰ eu καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς· διατὶ ἡμεῖς, χάριν σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα τοῦλάχιστον τῆς γλώσσης ἡμῶν, νὰ μὴ πράττωμεν τὸ αὐτὸ, ἐξακολουθοῦντες νὰ γράφωμεν τὸ ch διὰ τοῦ χ, τὸ u διὰ τοῦ υ, κτλ.

Εὐαρεστήθητε παρακαλῶ, ἂν ἐγκρίνητε, νὰ χωρίσητε τὰ ὀλίγα ταῦτα εἰς τὴν πολλοῦ λόγου ἀξίαν Πανδώραν καὶ συγχρόνως δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Πρόθυμος θεράπων

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ΤΣΕΛΕΠΙΔΑΚΗΣ.

Π Ο Ι Π Σ Ι Σ.

Μῦθος.

Κόραξ εἰς ἄκραν ὑψηλὴν
κλάδου ἐκάθητο εἰλαίας.

Μέλαιναν εἶχε τὴν στολὴν,
καὶ εἰς τὸ δάμπος εἶχε κρέας.

Εἰς τὰ χαμῶκλαδα κοντὰ
ἀλώπηξ ἴστατο δολία.

Αὐτῆς τοὺς ῥώθωνας κεντᾷ
τοῦ κρέατος ἡ εὐωδία.

Τρέχει, προφθάνει, περιττὸς
ὁ κόπος! Μάτην ἢ σπουδὴ τῆς!
Τί ὕψος! Κ' εἶναι πτερωτὸς
ὁ εὐτυχὴς ἰδιοκτῆτης!

Κατ' ἄλλον τρόπον μελετᾷ
εἰς τὰ νερά τῆς νὰ τὸν φέρη.
Βλέπει ἐπάνω, χαιρετᾷ,
καὶ ταῦτα εὐγενῶς προφέρει.

— « Καλῶς μᾶς ὤρισας, ἰδὼ
ἀέρα, φίλτατε, νὰ πάρης.
Τρελλαίνομαι ὅταν σ' ἰδῶ.
Πόση κομψότης! Πόση χάρις!

Τίς ἔχει τόσην καλλονὴν;
τίς πτέρυγας ποικιλοτέρας;
Τί κρίμ'! Ἄν εἶχες καὶ φωνήν,
θὰ ἤσουν τῶν πτηνῶν τὸ τέρας ».

— « Φωνὴν δὲν ἔχω! Νὰ χαθῇς!
ἐντός του εἶπε. Θὰ σὲ δείξω.
Περίμεινε νὰ τρελλαθῇς
ἀφ' οὗ τὸ στόμα μου ἀνοίξω. »

Καὶ πλατὺς φάρυγξ ἀνοίγεις,
δύω τραχέα κρά ἐβγάζει,
καὶ πάφ! τὸ κρέας κατὰ γῆς,
καὶ ἀπ! ἡ πονηρὰ τ' ἀρπάζει.

Ἀκόμη τρέχ' εἰς τὸ βουνόν
καὶ ἀφ' οὗ ἐκρυψε τὸ κρέας,
γελῶσα λέγ' εἰς τὸ πτηνὸν
τὰς λέξεις ταύτας τελευταίας.

— « Μάθε, ὦ φίλτατον πουλί,
μάθε, ὦ ἄνθος τῶν κοράκων,
πῶς τῶν εὐπίστων ἡ φυλὴ
τρέφει τὸ γένος τῶν κολάκων ».

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΟΙΗΤΗΣ

ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ. Κατεδικάσθη τις πέρυσσις ἐν
Οὐεντιμυλλίᾳ (ἐπαρχία τῆς Γενοῦης) εἰς φυλά-
κισις ὅκτῳ ἡμερῶν ἐπὶ βλασφημίᾳ.

Ὅκτῳ ἡμέραι — τίποτε! Ποῦ οἱ καλοὶ χεῖροί
τοῦ μεσαιῶνος.

Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΒ'. (δόγμα τῆς 9 Μαρτίου